

Yhdistyksen 10-vuotisjuhlavuoden kunniaksi - niin uusien kuin pidempiaikaistenkin jäsenten iloksi -julkaisemme yhdistyksen perustajan, Seija Poikosen muistelmät. Tarina jatkuu lehdissä 3-2007 ja 4-2007. Lyhentämätön versio muistelmista löytyy yhdistyksen kirjastosta.

Seija Poikonen: Adoptiolasten vanhemmista Adoptioperheet ry:ksi Kymmenen ensimmäisen vuoden muistelua

Nämä muistelmät perustuvat minun omiin muistoihini ja kokemuksiini, ja niitten painopiste on Adoptiolasten vanhemmat ry:n toiminnan alkuvuosissa eli ajassa, jolloin itse toimin yhdistyksessä aktiivisesti. Niitten tarkoitus on jättää yhdistyksessämme minun jälkeeni toimiville kuva siitä, miten kaikki sai alkunsa. Kirjoittamisen lähtökohtana oli myös saada selkeyttä itselleni siihen, mihin seitsemän työntäyteistä vuotta elämästäni, ja koko perheeni elämästä, kului. Muistelmät eivät ole varsinainen historiikki. Olen karsinut niistä aivan tietoisesti sellaiset asiat, joiden muistelemisesta eivät jälkeemme tulleet hyötyisi. Toisaalta, koska ihmisen muisti on rajallinen, niistä puuttuu monia muitten mielestä ehkä tärkeitäkin asioita, ja jos joskus haluttaisiin kirjoittaa objektiivinen historiikki Adoptioperheet ry:n toiminnasta, sitä varten tulisi haastatella kaikkia yhdistyksen toiminnassa eri aikoina mukana olleita.

Helsingissä oli aloittanut 90-luvun alussa Pietari-kerho, joka oli Pelastakaa Lapset ry:n ja sen silloisen johtavan sosiaalityöntekijän Eeva Arkkion kehittämä toimintamuoto Venäjältä lapsen saaneille. Kerho kokoontui ortodoksisen seurakunnan tiloissa Helsingin keskustassa. Toiseen kerrokseen kokoontuivat lapset, joiden leikkejä ohjasivat syntyperäiset venäläiset. Neljännessä kerroksessa oli tila aikuisille. Meidän perheeseen adoptoitiin sisarukset Karjalan tasavallasta vuonna 1994, ja aloitimme kerhossa käynnin heti lastemme tultua. Siellä kahvikupin äärellä tutustuimme moniin adoptiovanhempiin ja saimme jakaa omia ja muiden kokemuksia adoptiosta ja lapsistamme eri vaiheessa olevien adoptiovanhempien kanssa.

Uusina tulokkaina saimme hyvin paljon käytännön neuvoja ja hyödyllistä tietoa adoptiolasten kasvattamisesta meitä kauemmin vanhempina olleilta. Erityisesti mieleeni jäivät kerhon monivuotiset vakiokävijät Sirpa Mattila ja Christine Pohjolan-Pirhonen-Ahtola, jotka osasivat omien kokemustensa perusteella kertoa, milloin huolimme syyt johtuvat adopti-

osta ja menevät itsestään ohi, milloin taas tarvetta voisi olla tarkempiin selvityksiin ja hoitoihin.

Koimme perheenä Pietari-kerhon hyvänä ja tarpeellisena. Olimme jo ehtineet oppia, että parhaita asiantuntijoita adoptiossa ovat vanhemmat itse. Kun mieheni ja minä olimme 90-luvun alussa adoptio-prosessissa, tietoa oli vielä kovin vähän saatavilla, keskusteluryhmiä ei ollut ja kirjallinen materiaali puuttui. Näimme kerhossa monien ongelmien olevan yhteisiä useammille perheille, jopa lapsen adoptiomaasta riippumatta. Kerhossa oli nimittäin mukana myös sellaisia, joiden Venäjältä adoptoiduilla lapsilla oli adoptoituja sisarusia muista maista, myös kotimaasta. Aloimme myös ymmärtää sitä, miten tärkeää lapsen identiteetin kehittymiselle olisi se, että hän tuntee muita adoptoituja. Mielessäni alkoi kyteä ajatus siitä, että Pietari-kerhon kaltaista toimintaa kaivattaisiin muualtakin adoptoineille. Aloin myös mielikuvituksessani koota kerhossa saamieni kokemusten pohjalta Infokansiota, johon kerättäisiin perheiltä ja eri alojen asiantuntijoilta tietoa ja omakohtaista kokemusta adoptiosta.

Samanaikaisesti aloin ideoida jotain adoptioon liittyvää toimintaa, ja vähitellen mielessäni kehittyi ajatus adoptiovanhempien tukiyhdistyksestä. Kyselin ja selvittelin, onko maassamme sellaista

ennestään ja onko sellaiselle tarvetta. Tuolloin Pietari-kerhossa käyneet olivat sitä mieltä, että tukea on kovin vähän saatavilla, ja vanhempainyhdistykselle kyllä olisi tarvetta. Kuulin lisäksi Eeva Arkkionta, että Pelastakaa Lapset ry oli jo jonkin aikaa kaivannut alaisuuteensa vanhempainyhdistystä.

Haaveilin jo alusta alkaen yhdistyksestä, joka ei olisi minkään adoptiopalvelunantajan tai muun tahon alainen, vaan puhtaasti vanhempien yhdistys, jonka puoleen adoptiovanhemmat, adoptiota suunnittelevat, adoptiolasta odottavat ja myös sellaiset, jotka eivät haluistaan huolimatta adoptiolasta saa, voisivat kääntyä ongelmissaan. Viimeksi mainittuja kuitenkin on ollut yhdistyksen toiminnassa hyvin vähän, koska heitä on ollut vaikea tavoittaa.

Käytännön tarve synnyttää yhdistyksen

Adoptiolasten erityisyys alkoi tulla esiin, kun kansainväliset adoptiot yleistyivät vuodesta 1985 alkaen uuden adoptiolain voimaantultua. Vielä 1990-luvun alussa Suomessa ei ollut mitään erityispalveluja adoptioperheille. Terveystuolto, päiväkotit ja koulu eivät tunteneet adoptiolasten erityiskysymyksiä, ja vanhemmat joutuivat selvittämään hyvin paljon asioita itse.

Juhlaristeily Tallinnaan maaliskuussa 2007

Juhlaristeilijät tietokilpailun tuoksinassa

Ulkomailta adoptoiminen lähti Suomessa käyntiin suurelta osin Ruotsin vaikutuksesta. Ensimmäiset adoptioperheet olivat ruotsinkielisiä tai heillä oli muuten kontakteja Ruotsiin. He pystyivät kielitaitonsa ansiosta saamaan tukea kasvattamiselleen ruotsalaisten kokemuksista.

Pelastakaa Lapset ry ja kuntien sosiaalivirastot välittivät kotimaasta ottop-lapsia perheisiin. Ensimmäisenä ulkomailta adoptiolapsia Suomeen alkoi tuoda Interpedia ry, joka oli syntynyt vanhempainyhdistyspohjalta. Kaksikielisenä yhdistyksenä Interpedialla oli hyvät kontaktit Ruotsiin, ja se onkin käännettänyt runsaasti ruotsinkielistä materiaalia suomalaisperheiden tueksi.

Ulkomailta adoptiolasta odottaneet eivät alkuvuosina kokeneet saavansa aina kovin asiantuntevaa adoptioeuvontaa. Etenkin maaseudulla, jossa toiminta oli vielä hyvin uutta, sosiaalityöntekijä saattoi suhtautua jopa negatiivisesti kansainväliseen adoptio toimintaan tai hänellä ei ollut siitä tietoa ja asiantuntemusta. Perheet olivat hyvin eriarvoisessa asemassa, eikä monilla ollut mahdollista saada neuvonnassa tukea ja lisätietoa kaipaamiinsa kysymyksiin.

Jo melko varhain kaikki adoptiop-alvelunantajat ovat järjestäneet vertais-tukea asiakkailleen. 90-luvun alussa oli sellainen käytäntö, että palvelunantajat järjestivät hakijaperheille jo adoptoi-neista vanhemmista yhdysperheet tai -henkilöt, joihin suositeltiin tutustumaan ennen oman lapsen kotiintuloa. Osa sosiaalityöntekijöistä oli jo varhain hyvin perehtyneitä kansainväliseen adop-tio toimintaan, ja heiltä sai hyviä neuvoja moniin kysymyksiin.

Kansainvälisesti adoptoineiden per-heiden tuen tarve oli huomattu myös adoptiop-alvelunantajien keskuudessa.

Pian vanhempainyhdistyksen perustami-sen jälkeen sain kuulla, että adoptiop-alvelunantajat ovat puuhaamassa kansainvä-lisille adoptio perheille adoptiokuraattoria. Kuraattoritoiminta käynnistyikin syksyllä 1998, ja adoptiokuraattorina aloitti psy-kiatrian erityissairaanhoitaja Kerstin Ala-lantela (myöhemmin nimeltään Rauma). Alun pelot siitä, että kuraattoritoiminnan alkaminen vähentää Adoptiolasten van-hemmat ry:n tarvetta vertaistuen anta-jana ja estää aluillaan olevaa yhdistystä kasvamasta vaikutusvaltaiseksi adoptio-perheiden edunvalvojaksi, osoittautuvat pian vääriksi. Molemmilla toimintoilla on ollut paikkansa, ja asiakkaita on riittä-nyt. Kaiken lisäksi hyvin nopeasti syntyi lämmin yhteistyö vanhempainyhdistyk-sen ja kuraattorin välille.

Adoptiolasten vanhemmat ry löysi nopeasti paikkansa vanhempien tuki-jana. Pääosa sen toimintamuodoista sai alkunsa jo ensimmäisenä toimintavuon-na, ja kymmenen vuoden aikana se on kasvattanut vuosi vuodelta toimintaansa ja jäsenmääräänsä.

Kun yhdistyksen alkuvuosina vastasin eri medioiden edustajien haastatteluky-symyksiin, suurin ihmetyksen aihe heillä oli, miten vanhempainyhdistystä ei ollut perustettu aiemmin.

Yhdistyksemme toimi aikanaan myös mallina Ruotsille, jossa adoptiovanhem-mille perustettiin vastaava yhdistys vasta pari vuotta Suomen jälkeen. Kansainvä-listä adoptio toimintaa siellä oli siihen mennessä ollut 20 – 30 vuotta ja lapsia adoptoitu 40 000.

Suunnittelukokous

Yhdistyksen suunnittelemista jatketiin Pietari-kerhossa. Itse en ollut kos-kaan ollut aktiivisesti mukana minkään yhdistyksen toiminnassa, mutta erityistä

tukea vanhempainyhdistyksen käynnis-tämiseen sain yhdistyksen perustajajäse-neltä ja ensimmäiseltä sihteeriltä Paula-maarit Hautakoskelta, joka oli aiemmin ollut perustamassa erästä yhdistystä. Myös Pelastakaa Lapset ry:n Eeva Arkki-on kannustus oli merkittävää.

Ennen kuin rohkaistu in perustamaan yhdistystä, laadin ennakkotiedustelun, jossa kyselin yhdistyksen tarpeellisuutta, vastaanottajien kiinnostuneisuutta tulla mukaan toimintaan ja toivottuja toimin-tamuotoja. Tiedustelua lähetin sitten kaikille tietämilleni adoptio perheille, joi-den osoitteet sain kaivettua jostain esiin: tuntemiltani adoptio perheiltä, puhelin-luettelosta, osoitetiedustelusta. Tiedus-telua toivoin palautettavaksi 30.10.1996 mennessä kotiosoitteeseeni, johon niitä sitten parisenkymmentä palautettiin.

Loppuvuodesta 1996 tilanne oli vii-mein kypsä siihen, että kutsuin adoptiosta kiinnostuneita ihmisiä suunnittelemaan yhdistystä ja sen toimintaa Helsinkiin Kansainväliseen Kulttuurikeskus Cai-saan Helsingin Sanomien Minne mennä -ilmaispalstan kautta. 24.11.1996 Caisaan kokoontui toistakymmentä adoptiosta kiinnostunutta ihmistä. Kokouksen tar-koituksena oli pohtia yhdistyksen tar-vetta ja tarkoitusta. Tavoitteeksi olin kaa-vaillut kokousmuistiinpanojeni mukaan ”adoptiovanhempien etujen ajaminen yhteiskunnassa, ristiriitojen sovittelu pal-velunantajien tms. kanssa, auttaminen byrokra-tian hoitamisessa ja kasvatusky-symyksissä, adoptiovanhempien tukiver-koston luominen, jonosta pudonneiden auttaminen”.

Kokouksessa mukanaolijat olivat sitä mieltä, että mikään muu yhdistys ei täyttänyt sitä tehtävää, jonka olin perus-tettavalle yhdistykselle suunnitellut, eli olla adoptiop-alvelunantajista riippuma-ton yhdistys, jonka piiriin voivat kuulua adoptio perheet ja jonottajat maasta riip-pumatta. Tarkoitus oli siis alusta alkaen toimia myös kotimaasta adoptoineiden yhdistyksenä.

Palvelunantajista riippumattoman yhdistyksen toimintaan kuuluu ottop-lapsiperheiden etujen valvominen, aut-taminen pulmatilanteissa, saattaminen adoptio perheet tutustumaan toisiinsa ja adoptioasioista tiedottaminen. Myös koulutustapahtumat ja viikonlopputa-paamiset olivat suunnitelmissa, kuten sekin, että perustettaisiin lehti, joka ker-toisi lastenkasvatuksesta, ottoperheiden erityisongelmista ja adoptio kuulumisista.

Seminaarissa kutsuin adoptiovanhempia ja lasta odottavia tammikuussa 1997 Kulttuurikeskus Caisassa pidettävään perustamiskokoukseen ja jaoin jälleen kyselykaavaketta niille, jotka eivät pääsisi paikalle. Jälleen saimme yhdistykselle lisää potentiaalisia jäseniä ja vapaaehtoisuuteen mukaan tulevia.

Perustava kokous

Perustava kokous pidettiin Helsingin ortodoksisen seurakunnan tiloissa Unioninkatu 6:ssa 18.1.1997. Perustajajäseniä oli kuusi. Heidän kanssaan oli yhdessä suunniteltu ja ideoitu yhdistystä jo aiemmilla Pietari-kerhokerroilla, ja monet heistä olivat valmiita tarvittaessa tulemaan yhdistyksen hallitukseen.

Yleiskokouksessa 26.1.1997 yhdistykselle hyväksyttiin säännöt ja valittiin hallitus, johon kuului seitsemän varsinaista ja kaksi varajäsentä. Minusta tuli ensimmäisen hallituksen puheenjohtaja, ja siinä tehtävässä toimin sitten aina vuoden 2004 alkuun asti. Ensimmäisen hallituksen varapuheenjohtajaksi valittiin Leena Tuominen ja sihteeriksi Paulamaarit Hautakoski. Hallituksen varsinaisina jäseninä toimivat Mirja Hiirikoski, Sirpa Mattila, Leena Piirainen ja Christine Pohjolan-Pirhonen-Ahtola. Varajäseniksi valittiin Heikki Suuntala ja Tuomo Tyrväinen. Taloudenhoitajana toimi Linnea Wahlberg, tilintarkastajana Raija Volk ja varatilintarkastajana Lena Jolkkonen.

Luottamushenkilöistä Leena Tuominen, Sirpa Mattila, Paulamaarit Hautakoski, Christine Pohjolan-Pirhonen-Ahtola ja Heikki Suuntala olivat olleet mukana Pietari-kerhon toiminnassa ja suunnittelemassa yhdistystä alusta alkaen, muut tulivat mukaan lehti-ilmoitusten tai mainostemme kautta.

Hallitus valittiin vuodeksi kerrallaan, mutta lähes kaikki jatkoivat kaksi tai jopa useamman vuoden tehtävässä.

Vaikka yhdistyksen tavoitteena oli alusta alkaen palvella koko maan adoptiovanhempien, kaikki ensimmäisen hallituksen jäsenet olivat pääkaupunkiseudulta. Sen sijaan jo alusta asti hallituksessa on ollut maamme kahden tai kaikkien kolmen adoptiopalvelun kautta lapsensa saaneita. Myös eri maat olivat edustettuina: lapsia oli kotimaasta, Kolumbiasta ja Venäjältä. Yksi hallituksen jäsen odotti ensimmäistä adoptiolastaan.

Adoptioperheet ry:n perustamiskirja

Tieto leviää

Seuraavana asiana oli miettiä, kuinka yhdistykselle saataisiin jäseniä. Caisan suunnittelukokoukseen osallistuneista monet liittyivät yhdistyksen jäseniksi. Yleiskokousta varten pietarikerholaiset miettivät omia tuttaviaan ja kaikkia adoptioperheitä, joiden nimet olivat ikänä tulleet jossain yhteyksissä esiin. Tutuja ja tutuntutuja kutsuttiin mukaan vastaperustetun yhdistyksen yleiskokoukseen ja kysyttiin, ovatko he halukkaita osallistumaan yhdistyksen toimintaan vapaaehtoisina. Hyvänä apuna yhdistyksestä tiedottamisessa olivat adoptiopalvelunantajat, myöhemmin myös adoptiokuraattori.

Tiedottaminen tuotti tulosta. Ensimmäiset jäsenmaksulomakkeet lähetettiin kerralla 80 perheelle. Kun toiminta oli päässyt käyntiin, tietoa uudesta yhdistyksestä lähdettiin levittämään neuvoloitten ja lapsiperheille suunnattujen yhdistysten ja lehtien kautta. Yhdistyksen koko toiminnan ajan tärkeä yhteistyötaho on ollut Lapsettomien tuki ry., nykyiseltä nimeltään Lapsettomien yhdistys Simppukka ry.

Nimen taustaa

Koska yhdistyksen tarkoitus oli toimia suunnitelmieni mukaan adoptiovanhempien tukiyhdistyksenä, käytin sen työnimenä Adoptiovanhemmat, johon sitten perään olisi tullut lyhenne ry, kun se olisi merkitty yhdistysrekisteriin.

Yhdistyksen kokouksessa nimestä keskusteltiin pitkään, ja lopulta päädyt-

tiin pitkään mutta kankeaan Adoptiolasten vanhemmat, ja koska haluttiin palvella myös ruotsinkielisiä, päätettiin tehdä yhdistyksestä kaksikielinen, jolloin nimi ruotsiksi kuului Föräldrar till adoptivbarn.

Yhdistyksen nimestä keskusteltiin aika ajoin hallituksen kokouksessa, ja kerran jäsenlehdessäkin tehtiin kysely siitä, halutaanko nimi muuttaa ja mikä olisi uusi nimi. Vastauksia jäseniltä tuli kovin vähän, mutta suurimmassa osassa kannatettiin silloista nimeä, koska se koettiin tutuksi ja osuvaksi. Myös sitä pidettiin merkittävänä nimen säilyttämisen syynä, ettei haluttu pelkästään nimen vaihtamisen vuoksi järjestää kahta yhdistyksen kokousta, jotka tarvittiin, että saataisiin sääntömuutos aikaan. Päätettiin jättää asia siihen, kunnes tulisi muitakin sääntömuutoksia.

Vuonna 2005 hallitus sitten katsoi nimenmuutoksen aiheelliseksi. Toiminta haluttiin kohdistaa entistä selkeämmin koko perheelle, myös adoptoiduille sekä lapsena että aikuisina ja lisäksi niille, joilla ei vielä ole adoptiolasta. Nimi Adoptioperheet ry mahdollistaisi sen.

Saldo nolla

Alussa toiminnan rahoitus ei ollut suurimpia huoliamme. Olin itse valmis sijoittamaan omia rahoitani postimaksuihin, jotta saisimme yhdistystä mainostettua ja sitä kautta sille jäseniä. Toimintamme pyörikin pitkään pelkästään jäsenmaksujen varassa. Jotta kenenkään liittyminen ei olisi ollut kiinni jäsenmaksuista, ne olivat pienet: vuonna 1997 yhden henkilön maksu oli 30 markkaa, perheen 50 markkaa. Jäsentilaisuuksista perimme osallistujilta osallistumismaksun, ja näin saimme toimintamme alkuun.

Alkuvuosina, jos tilille oli kertynyt yhtään ylimääräistä rahaa, teimme vuoden lopussa yhdistyksen toiminnan kannalta elintärkeitä hankintoja: kirjekuria, paperia, jäsenmaksulomakkeita. Käytösämme ei ollut tietokonetta tai muuta-kaan apuvälinettä.

Joka kerta kun kalenterivuosi vaihtui, yhdistyksen tili oli tyhjä. Jäsenmaksulomakkeet postitettiin vasta maaliskuun vuosikokoukseen jälkeen, eikä tuloja ollut. Vapaaehtoisten aika ja voimat kuuluivat yhdistyksen tunnetuksi tekemiseen ja toiminnan käynnistämiseen. Kahtena vuonna painettiin joulukortteja, ensin lasten piirustuksista tehtyjä, toisella ker-

taa hallituksen jäsenten taiteilijatuttavat luovuttivat töitään korttien pohjaksi. Korteista saatavat tulot autoivat vähän, mutta eivät poistaneet loputonta rahan-tarvetta.

Jotta vuoden kaksi ensimmäistä lehteä saatiin painettua ja postitettua, hallituksen jäsenet maksoivat jo etukäteen tulevan vuoden jäsenmaksunsa, ja minä lainasin useammin kuin kerran rahaa yhdistykselle huolimatta siitä, että taloudenhoitajamme Linnea Wahlberg keksi perustaa lehtirahaston, jolla saimme siirrettyä loppuvuoden rahoja vuoden ensimmäiseen lehteen. Koko puheenjohtajana oloni aikana yhdistyksen toiminta ja kasvaminen olivat minulle niin tärkeitä, että annoin sekä kaiken liikenevän aikaani että rahojeni yhdistyksen pyörittämiseen. Myös muut luottamushenkilöt olivat täysillä mukana yhdistyksen käynnistämässä.

Avustus tärppää

Jo yhdistystä perustettaessa nousi esiin kysymys rahoituksen järjestämisestä. Jäsenmaksut ja muut pienet tulot riittivät kattamaan vain jäsenlehden ja pakolliset menot, mutta toiminnan laajentamiseen ja uusien toimintamuotojen kehittämiseen niistä ei riittäisi.

Yhdistyksen virallinen rekisteröimis-päivä on 15.5.1997. Rekisteröinti onnistui alle puolessa vuodessa. Ja jo samana keväänä lähetettiin ensimmäinen avustusanomus Raha-automaattiyhdistykselle. Pettymys oli suuri, kun minkäänlaista tukea ei tullut.

Seuraavaksi vuodeksi varasimme audienssin Raha-automaattiyhdistyksen avustusvalmistelijalle Mirja Nyroos-Septäälle, jonka luona Linnea Wahlberg ja

minä kävimme. Käynnin koimme toiveikkaaksi ja saimme kuulla, että meillä on hyvät mahdollisuudet avustuksen saamiseen, mutta uusille yhdistyksille avustusta ei heti anneta vaan halutaan nähdä, miten yhdistys lähtee toimimaan.

Toisenakaan vuonna emme avustusta saaneet, mutta kolmas hakemus tärppäsi. Silloin saimme projektiaavustuksena infopakettin tekemiseen 30 000 markkaa. Samanaikaisesti haimme avustusta laihoin tuloksin joiltakin muiltakin tahoilta. Raha-automaattiyhdistykseltä saatiin toinen avustus vuonna 2002. Se oli jälleen projektiaavustus, joka oli suunnattu Infokansion päivittämiseen ja kääntämiseen ruotsin kielelle. Summa oli 8000 euroa.

Projektiaavustukset veivät toimintaamme kovasti eteenpäin. Ne kuitenkin lisäsivät vapaaehtoisten työtä entisestään. Tavoitteenamme oli saada yleisavustus toimintamme tukemiseen, jolloin olisimme saaneet varat niin työntekijään kuin toimitilaankin. Yleisavustuksen toivossa teimme uuden vierailun Mirja Nyroos-Septäsen luo. Saimme ohjeeksi tehdä toiminnastamme projektin, jolloin voisimme palkata työntekijän ja vuokrata toimitilat osana projektia. Nyroos-Septänen oli nimittäin sitä mieltä, ettei haaveilemaamme yleisavustusta vielä kukaan välttämättä tulisi. Olimme jo keväällä lähettäneet avustushakemuksen, mutta se pantiin roskakoriin ja tilalle laadimme saamamme ohjeen mukaisen projektiaavustuksen, ja tällä kertaa saimme avustusta kolmivuotiseen projektiin, ensimmäiselle vuodelle 20 000 euroa ja kahdelle seuraavalle 30 000 euroa, joskin viimeisen vuoden avustus nousi 35 000 euroon. Avustus oli suunnattu Adoptiolasten vanhempien tukemiseen, ja siihen olimme sisällyttäneet osapäiväisen työntekijän palkkaamisen,

toimitilojen vuokraamisen ja ammattilaisinfopakettin kehittämisen.

Vuodelle 2006 Raha-automaattiyhdistys esitti 45 000 euroa yhdistyksen tukemiseen, edelleen projektiaavustuksena, ja 5000 euroa laitehankinta-avustuksena koulutus- ja tiedotustoimintaan. Edelleen jäsenmaksut muodostavat erittäin merkittävän osan yhdistyksen rahoituksesta.

Jäsenmäärä kasvaa

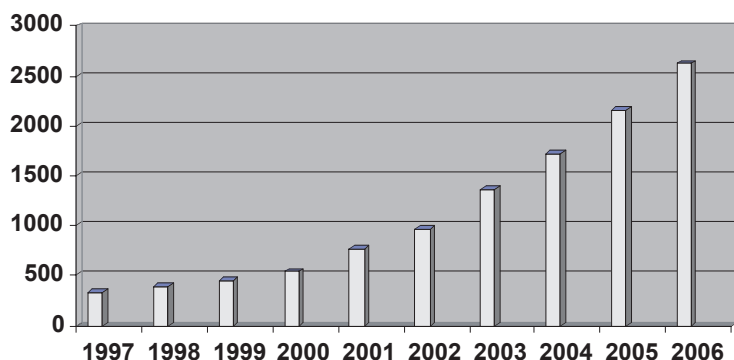
Yhdistys oli nopeasti löytänyt paikansa adoptioperheitten keskuudessa. Ensimmäisenä vuonna yhdistykseen liittyi 320 jäsentä yhteensä 177 taloudesta. Toisen vuoden lopussa jäsenmäärä oli 380. Vuosittain jäsenyydestä erosi parisenkymmentä perhettä, 30 – 40 yksilöjäsentä, mutta suuntaus oli silti huimasti ylöspäin. Vuonna 2000 jäseniä oli 537. Tuhannen jäsenen raja saavutettiin vuonna 2002 ja 2000 jäsenen heinäkuussa 2005.

Yhdistys ei ole kerännyt tilastoja siitä, kuinka moni jäsenistä on odottava, kuinka monella on jo lapsia ja mistä lapsi tai lapset on adoptoitu. Aivan tarkkaa lukua ei ole siitäkään, kuinka moni jäsenistä on adoptoinut yksin tai kuinka paljon joukossa on lapsettomia pariskuntia.

Muun muassa henkilökohtaisten kontaktien ja jäsenlehdessä olleiden jäsenkyselyitten perusteella tiedetään, että jäsenistö on hyvin heterogeeninen. Jäsenet asuvat eri puolilla Suomea, jotkut ulkomailla. Täustatietojen kysyminen katsottiin alussa tarpeettomaksi ja liian tungettelevaksi, joskin yhdistyksen toiminnan kehittämisen kannalta siitä olisi voinut olla hyötyä.

Teksti: Seija Poikonen
Kuvat: Anu Uhtio

Yhdistyksen jäsenmäärä vuoden lopussa

Jäseniä vuoden lopussa	
1997-320	
1998-380	+ 19 %
1999-454	+ 19 %
2000-537	+ 18 %
2001-760	+ 42 %
2002-960	+ 26 %
2003-1366	+ 42 %
2004-1713	+ 25 %
2005-2153	+ 26 %
2006-2622	+ 22 %

Taulukko: Adoptioperheet ry:n jäsenmäärän kehitys 1997 - 2006.